

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a Mgr. Evy Kyselé v právní věci žalobce **H. K.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Žákem, advokátem, se sídlem v Brně, Herčíkova 16, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 55 Az 802/2003 – 24 ze dne 30. 11. 2004,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta JUDr. Pavla Žáka **se určuje** částkou 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

V záhlaví označeným rozsudkem Krajského soudu v Brně byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2003, č.j. OAM-1843/AŘ-2002, jímž byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí č.j. OAM-4639/VL-11-P18-2001, ze dne 16. 10. 2001, že se žalobci azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen zákon o azylu), neuděluje a na cizince se podle § 91 téhož zákona nevztahuje překážka vycestování. V odůvodnění rozsudku se ve vztahu k souzené věci uvádí, že institut azylu neslouží k ochraně před situací, jakou žalobce v řízení před správním

orgánem popsal. Jeho námitku, že je příslušníkem sociální skupiny osob, jejichž příbuzní odmítají výkon vojenské služby a mohl by být považován za příslušníka skupiny neloajální k arménské vládě či překážející její politice, takže mu hrozilo pronásledování ze strany arménských státních orgánů, shledal soud nedůvodnou. Stejně posoudil i tvrzení, že opakované návštěvy policie představovaly psychický nátlak ve smyslu § 2 odst. 5 zákona o azylu, neboť jak on sám uvedl, aktivity příslušníků vojenské policie, kteří hledali jeho syny, se omezily pouze na jeho návštěvy. Mimoto byli synové vojenské služby zproštěni a on se v prošetření jejich povolání k nástupu základní vojenské služby nijak neangažoval. Arménii opustil na základě pozvání známého a v případě, že by se mu tato možnost nenaskytla, v zemi by zůstal. Navíc vycestoval až po deseti letech trvání jeho problémů. Pokud jde o zprávy, z nichž v žalobě citoval, soud je stejně jako žalovaný toho názoru, že obsahují zejména pasáže o mučení a nelidském zacházení, nevyhovujícím postavení svědků při vyšetřování trestných činů apod., zatímco potíže žalobce s vojenskou policií nepřesáhly formu vyhrožování, přičemž výhrůžky nebyly naplněny, neboť to podle žalobcových slov nebylo legální. Soud poukázal na to, že žalobce sdělil, že jeho synové odešli již někdy v roce 1991 (mladší syn ještě předtím, než byl vůbec pozván vojenskou správou), on sám se s nimi od té doby nestýkal a měl za to, že v Arménii nemá smysl setrvávat, když zde nejsou. Nikdy netvrdil, že by proti synům bylo zahájeno trestní stíhání či že by byli obviněni z vyhýbání se vojenské službě. Za této situace podle názoru soudu nebylo třeba provádět další dokazování. Nebylo prokázáno, že by žalobce byl ve své zemi pronásledován pro některý z důvodů uvedených v ustanovení § 12 zákona o azylu a jím zmíněné zprávy nedokládají v souvislosti s jeho výpověďmi ve správním řízení, že se na něho vztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Včasnou kasační stížností žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek Krajského soudu v Brně z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), když tvrdil, že soud nesprávně posoudil právní otázku týkající se interpretace a aplikace ustanovení § 12 zákona o azylu.

Poukázal na pasáž rozsudku (str. 6 odst. 1), kde je uvedeno, že potíže stěžovatele, tj. požadavek vojenské policie, aby sdělil místo pobytu svých synů vyhýbajících se základní vojenské službě, nelze označit za pronásledování podle § 12 zákona o azylu, které by vůči němu směřovalo ze strany státu. Z toho dovodil, že soud jednání příslušníků vojenské policie nepřičítá státu jako nositeli pronásledování, s čímž nesouhlasil. Dále vytýkal soudu, že mu stejně jako správní orgán přičetl k tíži, že opustil zemi původu až po deseti letech trvání tvrzených problémů s policií, aniž zohlednil, že se po celou tu dobu nezdržoval v Arménii a ani po jeho návratu v roce 1997 tyto potíže neustaly, výhrůžkám policie byl vystaven i v roce 2000, což se stalo bezprostředním motivem jeho rozhodnutí opustit zemi původu. Nesouhlasil s názorem soudu, který ve shodě se žalovaným nepovažoval výše popsané jednání příslušníků vojenské policie za pronásledování, jelikož to bylo jednání nelegální, proti kterému se stěžovatel nijak nebránil. Poukázal na to, že v uvedeném období vojenská policie Arménie běžně používala k odvodu vojáků nezákonných postupů, což potvrzuje i stanovisko UNHCR ze září 2003 K potřebám v oblasti mezinárodní ochrany ve vztahu k žadatelům o azyl a uprchlíkům z Arménie. Zde se uvádí, že v roce 1994 byli muži odvodového věku zadržováni na veřejných prostranstvích, odvodoví pracovníci navštěvovali soukromé domy, kde měli žít muži daného věku, a vyhrožovali či brali jejich obyvatele do vazby. Kdo neměl potvrzení o výjimce nebo nemohl zaplatit úplatek, byl převezzen do vojenského útvaru. Od roku 1995 se tato situace zlepšila, přesto i nadále jsou hlášeny případy šikanování vojenskými komisariáty a jejich zaměstnanci. Metoda plošného odvodu mužů do armády byla používána i u arménských uprchlíků z Ázerbajdžánu. Dále zpráva uvádí,

že vyhýbání se vojenské službě a dezerce jsou časté a popisuje jejich příčiny. Policie si údajně udržuje přehled o mužích v odvodovém věku, aby jim mohla zabránit v odchodu ze země. Stěžovatel z toho dovozoval, že byli-li k odvodu donuceni i uprchlíci, kteří nemají ze zákona brannou povinnost (ať už z neznalosti těchto zákonů nebo pro neexistující systém ochrany před nezákonným odvodem), pak jistě popsání jednání mohlo zasáhnout i jeho syny, kteří měli být od vojenské povinnosti osvobozeni kvůli špatnému zdravotnímu stavu. Navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, vyjádřil přesvědčení, že jeho rozhodnutí je stejně jako rozhodnutí krajského soudu v souladu s právními předpisy. Odkázal na obsah správního spisu a dodal, že se soud náležitě vypořádal se všemi stížnostními body v odůvodnění svého rozsudku, neboť již byly dříve uplatněny jako žalobní námítky. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti a návrh na přiznání odkladného účinku nepodpořil.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 3 s. ř. s. musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že stěžovatel opustil Arménii v dubnu 2001 podle svých tvrzení pro trvající potíže s vojenskou policií, která ho opakovaně navštěvovala, aby dosáhla odvodu jeho dvou synů na základní vojenskou službu. Vyhržovala mu, že půjde na vojnu místo nich, ale nikdy k tomu nedošlo, protože to bylo nelegální. Oba synové, kteří podle zákona měli být ze zdravotních důvodů od základní vojenské služby osvobozeni, se rozhodli, že nenastoupí a vyřešili to sami odchodem do Ruské federace, kde žijí od roku 1991 či 1992. Stěžovatel jezdil často do Ruska za prací, žil tam s manželkou i dcerou v letech 1993-97, pak se vrátili do vlasti. Naposledy ho vojenská policie navštívila na jaře nebo na podzim roku 2000 a ptali se, kde žijí oba synové. Na vojenské správě mu bylo řečeno, že synové přes invaliditu musejí nastoupit službu, na nadřízený orgán místní vojenské správy se již neobrátil. Se svými syny se v Rusku nestýkal, nemá přesné informace o tom, kde žijí, proto nejel za nimi do Ruska, ale do České republiky, kde má známého, který mu poslal letenku a turistické vízum. Původně si myslel, že se do Arménie vrátí, ale pak si uvědomil, že se jeho potíže budou opakovat, tak se rozhodl zde zůstat. Do azylového řízení vstoupil, aby v České republice mohl pobývat legálně. Chtěl by zde klidně žít a najít si práci. Okruh skutečností, které ho vedly k opuštění vlasti a podání návrhu na zahájení řízení o udělení azylu, označil za uzavřený.

Nejvyšší správní soud předesílá, že jeho úkolem v tomto řízení je přezkoumat, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s. specifikované stěžovatelem.

Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis (ustanovení), nebo je sice aplikován správný právní předpis, ale je nesprávně vyložen.

Dle § 12 zákona o azylu se cizinci azyl udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod (písm. a/), nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště (písm. b/). Za pronásledování se pak ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu ve znění účinném v době rozhodnutí žalovaného považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem nebo státu jeho posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Situace stěžovatele tak, jak ji sám správnímu orgánu rozhodujícímu o udělení azylu vyličil, neukazuje na odůvodněný strach z pronásledování z azylově relevantních důvodů. Skutečným motivem jeho odchodu z vlasti byla návštěva známého v České republice, žádost o azyl se rozhodl podat až zde. Do azylového řízení vstoupil hlavně proto, aby svůj pobyt po vypršení platnosti turistického víza legalizoval. Jeho vyjádření v průběhu správního řízení vyzněla stejně, vše nasvědčuje tomu, že se ve své vlasti cítil obtěžován vojenskou policií, která ho navštěvovala, aby zjistila, kde pobývají jeho synové, které chtěla odvést k výkonu základní vojenské služby. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že výhrůžky že na vojnu bude muset jít on sám místo nich, nebudou realizovány, protože je to nelegální. Žádné obavy v tomto směru nevyjádřil. Opakované návštěvy vojenské policie trvající po dobu téměř deseti let sice mohl důvodně pokládat za nepříjemné a obtěžující, ale rozhodně nešlo o pronásledování, jak je definuje ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu, citované výše. Stěžovatel nikdy netvrdil, že by ve své vlasti čelil ohrožení života nebo svobody. Jednání vojenské policie by se sice dalo označit za jistý psychický nátlak, ale ten nedosahoval požadované intenzity, tj. nevyvolával u stěžovatele pocit strachu např. o životy jeho blízkých, z uvěznění či jiné vážné újmy, pokud výhrůžkám nevyhoví. V roce 2000, kdy ho navštívili naposledy, to bylo již asi 9 let od doby, kdy oba synové, aby se vojenské službě vyhnuli, opustili Arménii a usadili se v jiné zemi. Vojenská policie zřejmě tento fakt vzala na vědomí, protože své metody nátlaku na stěžovatele nijak nestupňovala, pouze několikrát za rok (s výjimkou období pěti let, kdy byla celá rodina v Rusku) ověřovala, zda je možné zjistit místo pobytu stěžovatelových synů a k výkonu základní vojenské služby je odvést.

Za této situace nelze než potvrdit závěr, ke kterému dospěly shodně žalovaný správní orgán i krajský soud, totiž že žádná z těchto okolností není důvodem pro udělení azylu podle výše citovaného ustanovení § 12 zákona o azylu. Stěžovatel nebyl politicky aktivní, takže písm. a) § 12 od počátku do úvahy nepřicházelo. Dále vůbec netvrdil, že by byl ve své zemi pronásledován či že by měl odůvodněný strach z pronásledování pro svou rasu, národnost, náboženství či politické přesvědčení (část ustanovení § 12 písm. a/ zákona o azylu). V žalobě poprvé své potíže spojuje s příslušností k určité „sociální skupině“, konkrétně skupině osob, jejichž příbuzní odmítli nastoupit výkon základní vojenské služby. Dovolával se tak vlastně aplikace ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Na to navázal i v kasační stížnosti a položil důraz na tři sporné body: zda lze jeho potíže přičítat státním orgánům země původu, zda mu mělo být přičteno k tíži, že opustil vlast až po deseti letech trvání problémů a zda bylo jednání příslušníků vojenské policie pronásledováním, když šlo o jednání nelegální, kterému se stěžovatel nijak nebránil.

Pokud jde o první otázku, Nejvyšší správní soud je přesvědčen o tom, že jednání příslušníků vojenské policie musí být přičítáno státu. Citace z rozsudku krajského soudu, proti které stěžovatel tuto námitku vznesl, však není případná. Pasáž, na niž stěžovatel poukazoval, je součástí rekapitulace obsahu rozhodnutí žalovaného, tedy rozhodnutí, jež krajský soud podrobil přezkumu. Rozsudek soudu akcentuje v první řadě to, že výhrůžky vojenské policie, které navíc nedošly naplnění, není možné považovat za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4, potažmo § 12 zákona o azylu. S tím se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud a odkazuje na to, co uvedl o podstatě a intenzitě nátlaku na stěžovatele výše.

To, že stěžovatelovy potíže trvaly s pětiletou přestávkou deset let, je nepochybně skutečností, kterou je třeba při posouzení naléhavosti jeho žádosti o pomoc (za niž lze žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany formou azylu zcela jistě považovat) vzít v úvahu. Kdyby on sám považoval obtěžování vojenskou policií za skutečné ohrožení, patrně by právě to bylo důvodem jeho prvního odchodu z vlasti. On však odešel i s manželkou a dcerou do Ruské federace za prací a ani nenaznačil, že by nepříjemnosti s policií s jejich pětiletým pobytem v zahraničí souvisely. Po návratu do Arménie návštěvy pokračovaly, ale život stěžovatele nijak podstatně neovlivnily. Ve vlastnoručně psaném prohlášení o důvodech žádosti o azyl pouze jednou tvrdil, že byl v této souvislosti zbit a na jeho stížnosti nikdo nereagoval, v pohovoru s pracovníkem žalovaného, kde měl dostatek prostoru vylicit všechny podstatné skutečnosti, však už nic takového neuvedl. Nadále mluvil pouze o obtěžování a vyhrožování, takže své původní jednovětné sdělení značně zpochybnil. Ani v žalobě či kasační stížnosti nic o násilí neuvedl, což rovněž svědčí pro závěr, že k němu nikdy nedošlo a zůstalo toliko u výhrůžek povoláním samotného žadatele k nástupu služby. Osoba, která z vlastní země utíká před perzekucí ohrožující její život nebo svobodu, popřípadě před závažnými a obtížně snesitelnými opatřeními působícími psychický nátlak, vstoupí na území cizí země s primárním motivem dostat se po její ochranu. Impulsem bývá neúnosnost či vyhrocení situace ve vlasti a příležitost ze země vycestovat tam, kde lze o pomoc žádat. Okolnosti stěžovatelova případu, mezi něž patří i prodlévání s opuštěním vlasti, to, že rozhodnutí nevrátit se učinil až v České republice a měsíční odstup podání žádosti o azyl od okamžiku překročení státních hranic na turistické vízum, hovoří spíše pro účelovost jeho jednání. Skutečným motivem jeho vstupu do azylového řízení je zřejmě snaha opatřit si doklady pro legální pobyt v této zemi.

Ke třetímu spornému bodu Nejvyšší správní soud uvádí, že i on po posouzení stěžovatelova případu dospěl ke stejnému závěru jako krajský soud a žalovaný, totiž že jednání policistů nedosahovalo takové intenzity, aby je bylo možné považovat za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Ne každé jednání, které může jednotlivce vnímat jako obtěžující a život znepříjemňující, může být hodnoceno jako pronásledování, před kterým nezbyvá než hledat ochranu a pomoc v cizím státě. Obsah toho pojmu je třeba vnímat v souvislosti s důvodem, proč k nežádoucímu jednání vykonavatelů státní moci dochází. V případě stěžovatele bylo příčinou, že jeho dva synové odmítli nastoupit základní vojenskou službu. O jejich odvedení bylo usilováno přesto, že podle tvrzení stěžovatele měli být oba pro své zdravotní obtíže vojenské povinnosti zproštěni. Oni sami byli proto prvotním terčem nezákonného postupu státních orgánů a ve vztahu k nim by tedy přicházelo do úvahy hodnocení možností obrany proti němu. I zbývající tvrzení v kasační stížnosti podepřená informacemi ze zpráv popisujících situaci v Arménii, by bylo možné vztáhnout spíše k situaci stěžovatelových synů než jeho vlastní. Ani Nejvyšší správní soud nemá důvod zpochybňovat, že nelegální praktiky při odvádění mladých mužů k výkonu základní vojenské služby, byly v určitém období v Arménii časté. Je tedy možné, že by se jejich oběťmi stali rovněž dva stěžovatelovi synové.

Oni však takovou hrozbu vyřešili po svém, když z Arménie odešli a usadili se v jiné zemi. Úkolem správního orgánu však nebylo hodnotit, zda státní moc v Arménii pronásledovala děti stěžovatele, ale zda perzekuci čelil pro své rodinné vazby k mužům odmítajícím nastoupit základní vojenskou službu on sám. Z jeho příběhu je však zřejmé, že ho vojenská policie nepřestávala navštěvovat za účelem získání informací o pobytu jeho synů, s největší pravděpodobností v domě, kde rodina dříve s oběma syny bydlela. Stěžovatel nenaznačil, že by se tohoto obtěžujícího jednání pokoušel zbavit přestěhováním se do jiné části země ani že by podobnému jednání čelil i zbytek rodiny, tj. manželka a dcera. Jak správní orgán prvního stupně (ministerstvo vnitra), tak i správní orgán rozhodující o rozkladu (ministr vnitra) připustily, že byly zaznamenány případy, kdy i příbuzní mužů odvodového věku byli vystaveni pronásledování. To však nebyl stěžovatelův případ, u něho se nelegální postup příslušníků vojenské policie omezil jen na opakující se návštěvy a výhrůžky.

Nemůže zůstat přehlédnuto, že stěžovatel v pohovoru s pracovníkem žalovaného prohlásil, že přicestoval na turistické vízum se záměrem navštívit známého. Až zde dospěl k rozhodnutí, že by v České republice rád zůstal a našel si práci. Do azylového řízení vstoupil zřejmě účelově, aby dosáhl legalizace pobytu na území České republiky. Nejvyšší správní soud podotýká, že azyl je institutem zcela výjimečným, vycházejícím z mezinárodních závazků, umožňující osobám čelícím ve své vlasti vážnému ohrožení života, zdraví nebo svobody ze zákonem striktně vymezených důvodů, nalézt ochranu v jiné zemi. V žádném případě nelze tohoto specifického prostředku využít k legalizaci pobytu v zemi, kterou si žadatel o azyl vybral pro svůj další život.

Skutková zjištění tak, jak je shromáždilo ministerstvo vnitra již před vydáním prvostupňového rozhodnutí, nebyla stěžovatelem zpochybněna. Sporným zůstalo pouze to, jak měla být správně vyhodnocena – tedy zda představují důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu ve spojení s § 2 odst. 4 (nynější odst. 6) téhož zákona. Z toho, co bylo právě uvedeno, je zřejmé, že krajský soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí postupoval správně, když se ztotožnil s postupem žalovaného, pokud jde o právní posouzení, tj. hodnocení, zda je zjištěný skutkový stav možné podřadit pod některé z ustanovení vymezující důvody pro udělení azylu. Závěr, že stěžovateli nelze udělit azyl dle § 12 zákona o azylu, je správný a zákonný.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud přezkoumal všechny výroky rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, a nepochybně byla aplikována správná ustanovení zákona o azylu a byla i bezvadně vyložena. Jelikož žádná z výtek uplatněných v kasační stížnosti nebyla shledána důvodnou, Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Nejvyšší správní soud rovněž vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde se o kasační stížnosti rozhoduje přednostně. Navíc je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu, mj. pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku – takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam,

negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady v řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Krajský soud ustanovil stěžovateli pro toto řízení zástupcem advokáta; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto určil odměnu advokáta takto: 1000 Kč za jeden úkon právní služby – převzetí a příprava zastoupení /§ 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb./ a 1 x paušální náhrada výdajů na poštovné, hovorné a přepravné 75 Kč, tedy celkem 1075 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. března 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu